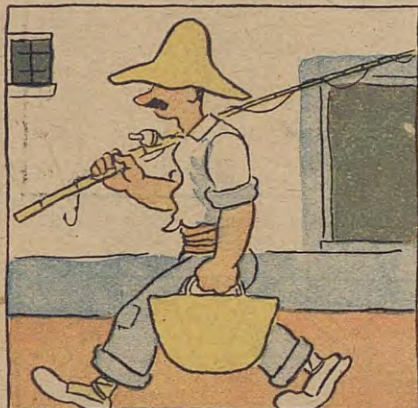

VEROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

Una pesca extraordinària

En Pau Pescador, tot anant a pescar, es deia: —No sé per què, però el cor em diu que avui faré bona pesca.

Ja feia estona que pescava, quan va exclamar: —Estic de sort! Tot just fa tres hores que sóc ací i ja piquen!

—Ansia! Quin peixet més eixerit! Ja ho deia jo que avui pescaria!

Amb l'estrebada de treure el peix de l'aigua, el fil se li va enredar entre les mates.

Prop d'en Pau Pescador hi havia un gat negre que, en veure aquell peixet, va dir: —Quina oportunitat! Feia dies que no havia menjat peix fresc!

Renoi, que costa desenredar això! Vejam si necessitaré uns ternalis!

Potser donant una estrebada ben forta...

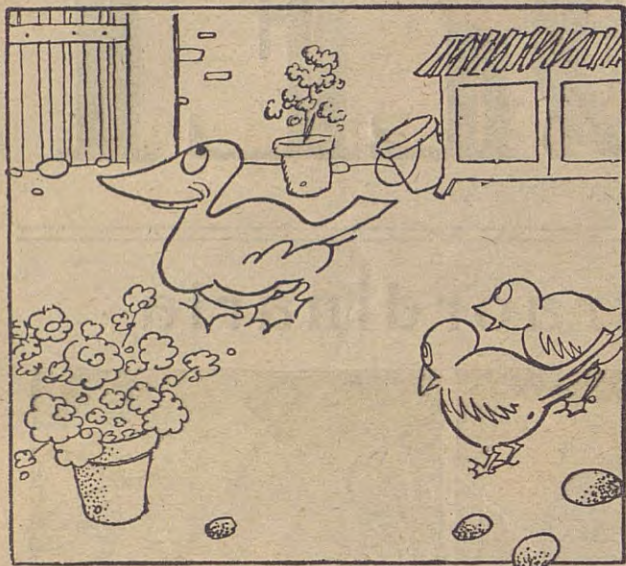

—Ara! Ara sembla que cedeix...!

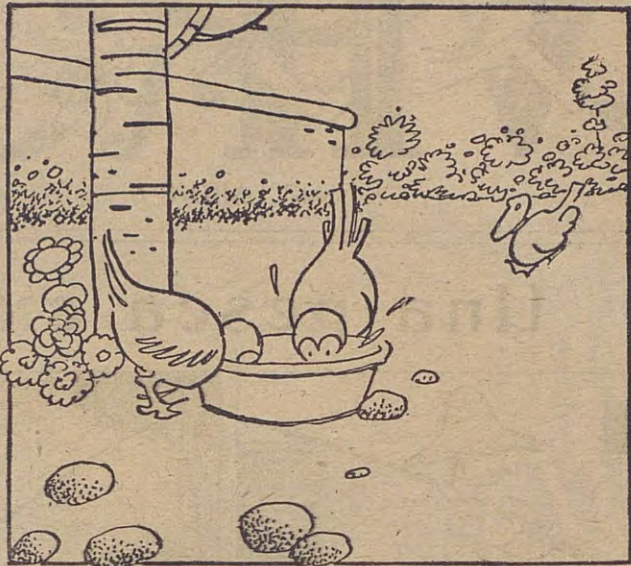

—Verge Santíssima! Què és això! Em pensava fer bona pesca, però no tanta...!

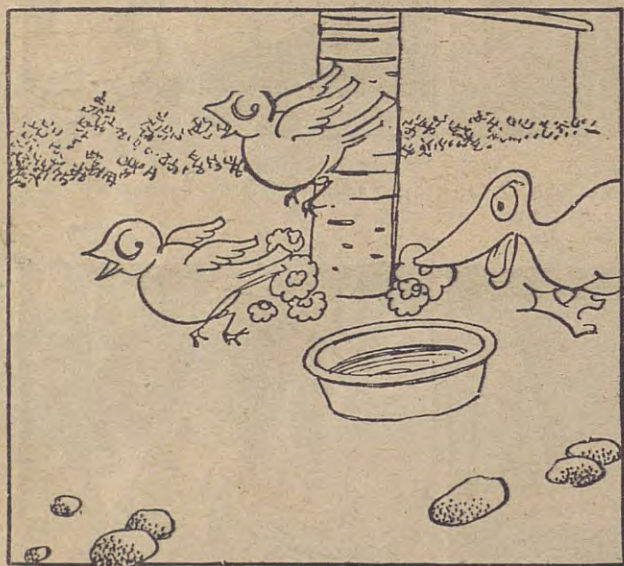
L'ànec presumit

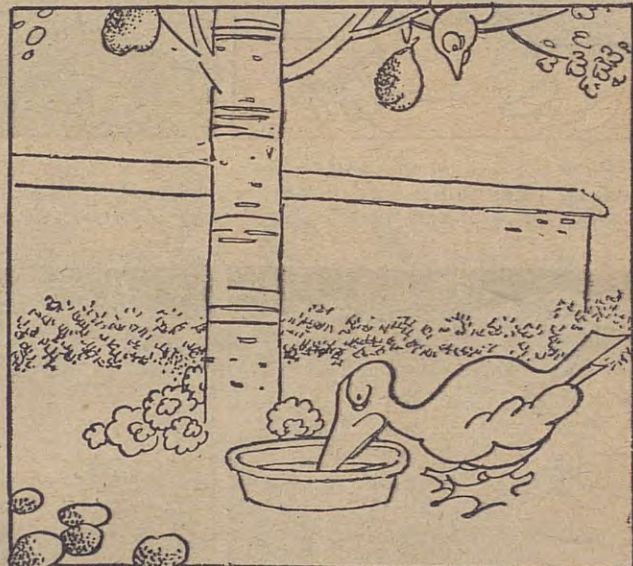
Aquest ànec, l'animal!
es creu ser rei del corral.

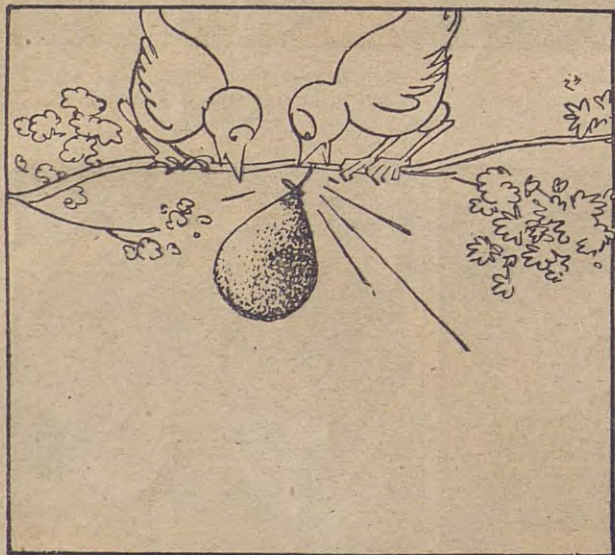
Dos pollets estan bevent
i ja hi va l'ànec corrent.

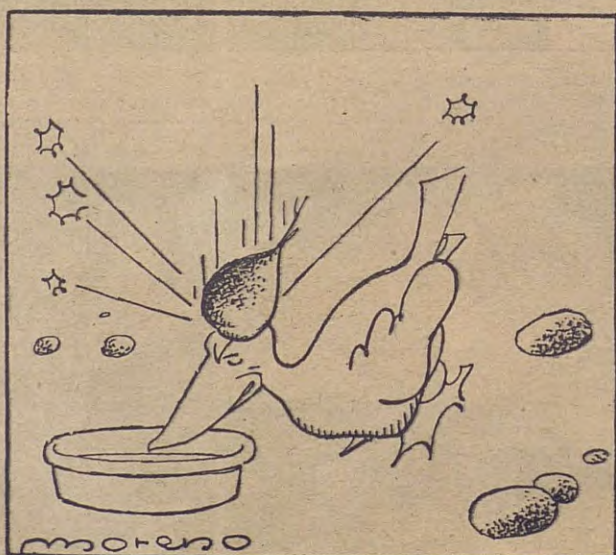
Amb molt mala educació
els treu de l'abeurador.

Com que ells ja saben volar
a l'arbre es van enfilear.

Amb alguna picossada
una pera han despenjada

que a l'ànec enorgullit
fa fer l'idem de seguit.

Una menja enraonada

Dibuixos d'en CORNET

Per en GUILLEM D'OLORO

I En Peret en vaga està,
puix ningú no el vol llogar.

II Per Barcelona vagant,
cerca feina i va captant.

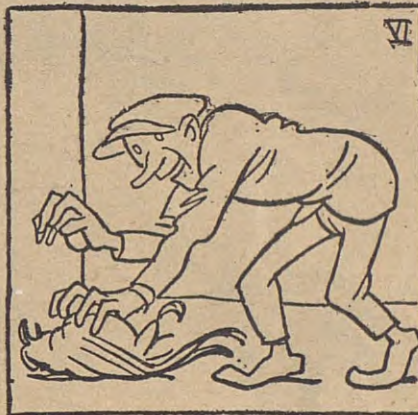
III Com que cap ofici té,
trobar feina no és planer.

IV Té un lloro Miss Issipy
que parla un anglès molt fi.

V Li torç el coll per llençà'l,
per por que tinguí algun mal.

VI En Peret l'ha recollit
per poder menjar rostit.

VII Així que se l'ha menjat
un nus al coll li ha pujat.

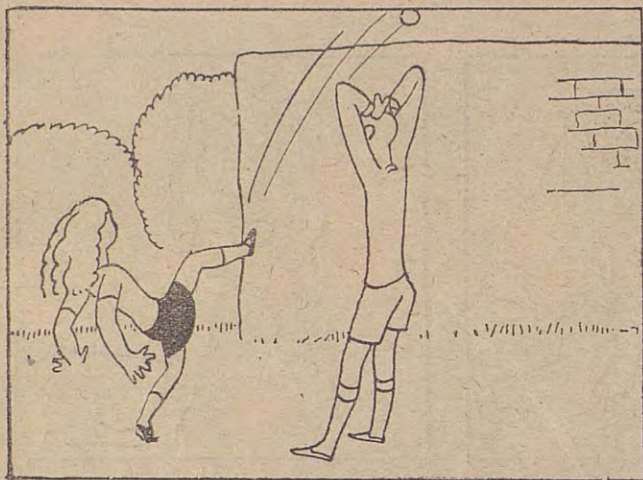
VIII I comença, molt sorprès,
a parlar en pur anglès.

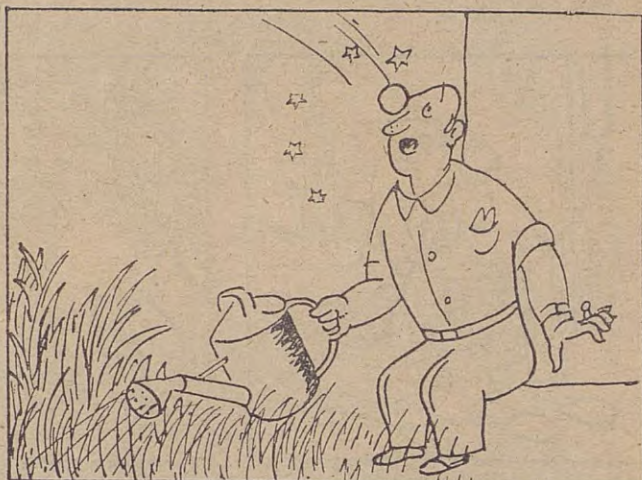
IX Prompte troba un empleu bo
d'interpret a l'estació.

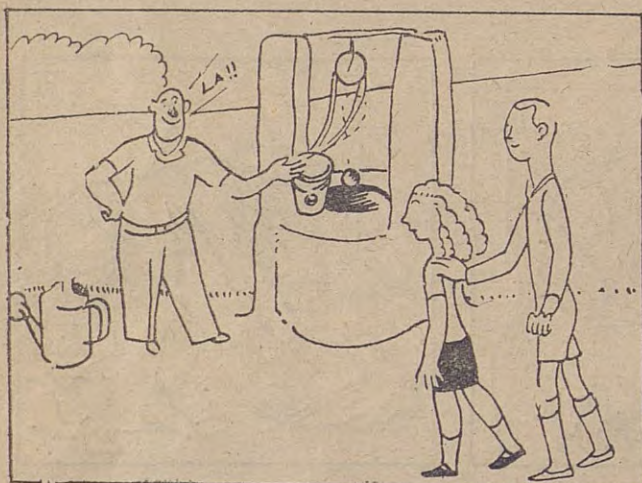
La pilota

D'un xut poc afortunat
va a parà a l'hort del costat

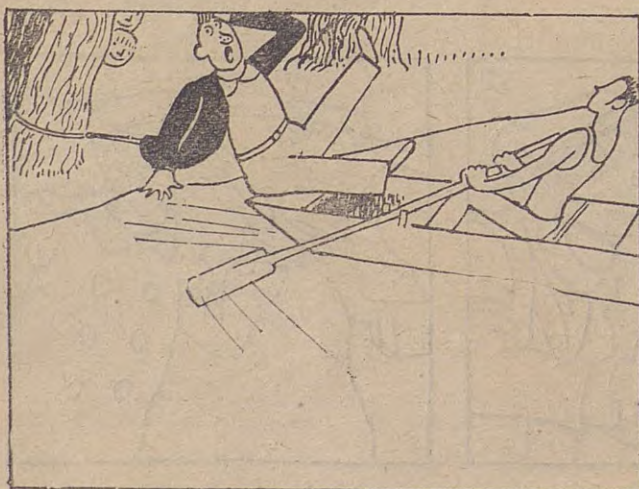
i fa veure les estrelles
a don Sanxo de Centelles.

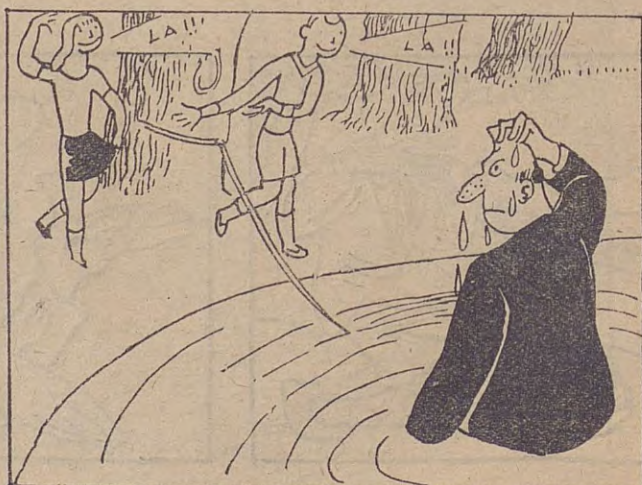
—La pilota, si és servit.
—No et farà més bon profit!

Don Sanxo i el seu nebot
van a dà un passeig en bot.

Però en Peret i la Tana
l'hi han lligat l'americana.

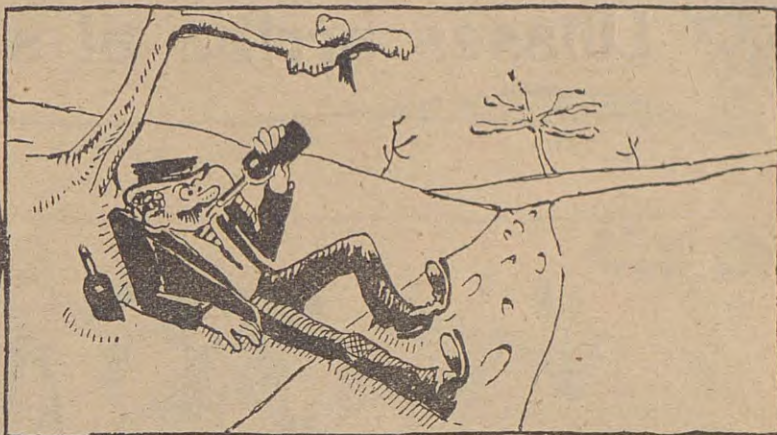

I en marxar l'embarcació
ha pres un bany d'impressió.

Un ninot de neu

Un embriac fadigat

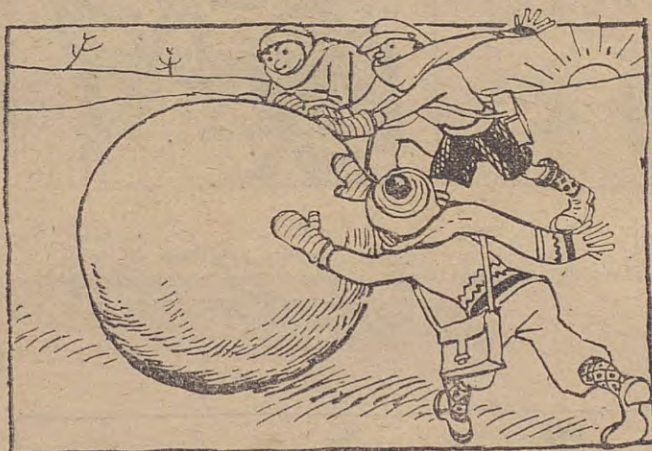
s'ha assegut a fê el traguèt,

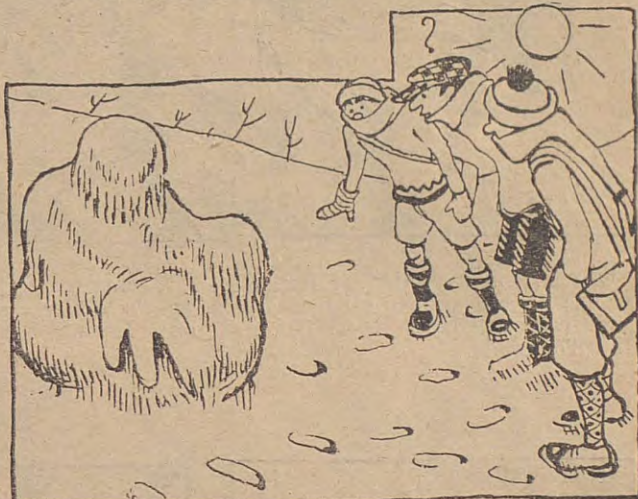
la nevada el va colgant

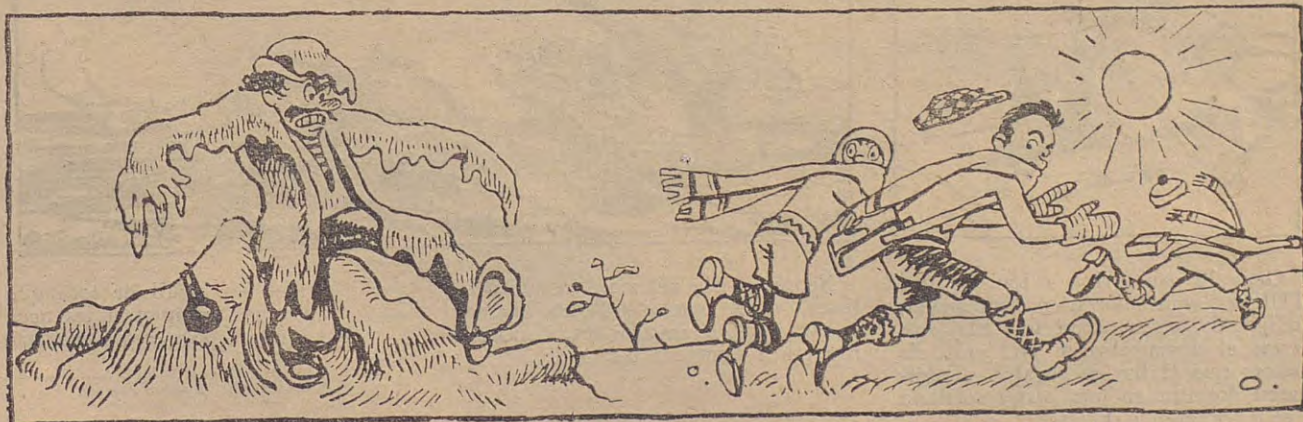
i d'ell una estàtua ha fet.

La quitxalla en fa una bola.

però, quan es va fonent.

fugen tots, armant tabola,

d'aquella estàtua vivent.

Ulisses arriba al seu reialme

Ulisses, banyat, mudat i perfumat, sopava al palau del rei Alcinoüs com hoste d'honor. Al final del sopar entrà un vell cantaire que,

acompanyant-se amb la lira, recità les glòries dels herois que destruïren la vila de Troia, lloant particularment Ulisses, el de les mil astúcies.

Ulisses, en escoltar-lo, es sentí ple d'enyorança dels temps passats i cobrint-se el rostre amb el mantell plo-
rava silenciosament.

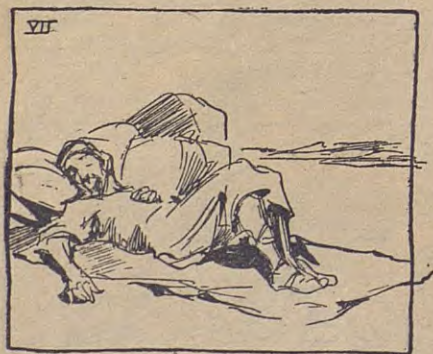

El rei Alcinoüs, sollicit, volgué saber què li passava, i féu callar el cantaire. Llavors Ulisses revelà qui era ell i d'on venia.

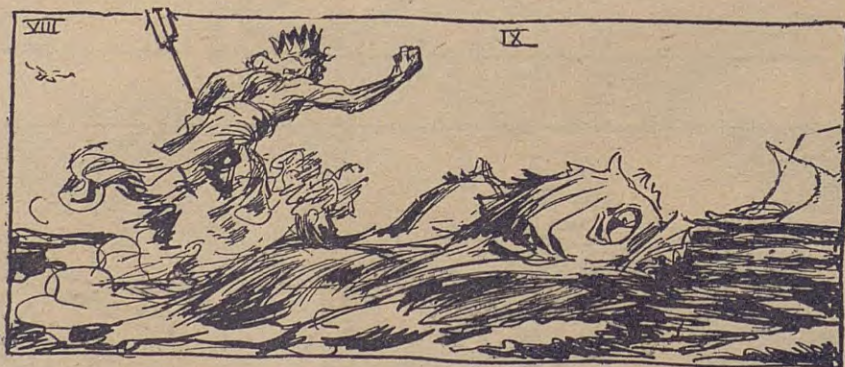
I contà al rei i als cortisans meravel·lats la llarga sèrie de ses aventures i desventures a través de les mers.

Alcinoüs i els seus súbdits feren grans presents a Ulisses de robes, armes i joies, i l'embarcaren en una nau de vint remers per dur-lo a la seva terra.

Quan la nau arribà a Itaca, pàtria d'Ulisses, aquest dormia profundament, fadigat de tantes peripècies. Els bons feacis el desembarcaren junt amb els tresors que li havien regalat, el deixaren dormint en una platja solitària i se'n tornaren a Feàcia.

Neptú, el déu del mar, enemic d'Ulisses, veient que els Feacis l'havien salvat, resolgué castigar-los, i quan la nau era a l'entrada del port...

la convertí en un escull de roca que tancà el port per complet, i les naus dels Feacis no en pogueren sortir mai més.

Un home de bé

ABRAM Bossador sortia de la seva casa de banca i préstecs acompanyat del seu secretari, quan entre un remolí de gent que estaven escoltant un xarlatà, un home net li donà una empenta i provà de ficar-li la mà a la butxaca de la cartera.

El secretari del banquer se n'adonà i l'estament engrapà el carterista pel coll de l'americana.

—¿L'entrego a la policia, D. Abraham?

—No, res d'això, crida un taxi i anem a casa.

Rondinant, el secretari cridà un Fortuna, perquè coneixia prou les idees econòmiques del seu patró, i en ell s'encabiren tots tres, el banquer, el secretari i el lladre.

Al cap de poc arribaren a la mansió senyorial dels Bossador, i pagada la pesseta del taxi, pujaren tots tres a l'entresol, on Abraham Bossador hi te-

—Aquí teniu això. No robeu més, cerqueu feina i viviu honradament.

El lladre ho prometé i se n'anà rient per sota el nas de la bona fe d'aquell jueu.

El secretari li ho digué així mateix:

—Ha fet mal fet, don Abraham, de tractar així aquest pillastre. Estic segur que és gat vell en l'ofici i que hi tornarà així que pugui.

—No hi fa res. Jo faig la bona obra i no em cal esbrinar res més—respongué el vell, serenament.

A casa Abraham Bossador era dia de festa grossa. Es celebrava el prometatge de la seva filla Rebeca amb un milionari, i amb aquest motiu s'havien obert els salons a tota la parentela i amistats. Se sabia que el vell Abraham, amb motiu d'aquest prometatge, volia regalar a la seva filla un collar de brillants, valorat en dos milions de pessetes, i tothom estava ansiós per veure la preciosa joia que, tancada en la caixa forta del despatx particular d'en Bossador, esperava l'hora d'ésser oferta a la futura núvia.

Al moment que la festa era més animada, hom veié entrar el secretari d'en Bossador, que, pàl·lid i nerviós, es dirigí a parlar amb el seu amo a cau d'orella.

—Com! Robada la caixa!—exclamà el jueu en sentir la nova que li donava el seu secretari—. L'hem feta bona!

Cuita corrents Abraham es dirigí al seu despatx, seguit dels visitants encuriosits. En efecte, el quadro era despenjat, la caixa oberta i el collar dels dos milions havia desaparegut. Tothom restà consternat.

—Jehová ho ha volgut—murmurà Abraham—. Què hi farem!

Mentrestant la policia havia arribat i el secretari els feia les explicacions.

—¿No sospiteu de ningú?—preguntà l'inspector.

—De molta gent, senyor inspector—respongué el secretari, desolat—. Ha de saber i entendre que el meu amo és tan bon home i tan compassiu, que

cada vegada que han volgut robar-li el rellotge o la cartera—i són moltes—, en lloc d'entregar el lladre a la policia l'ha fet venir aquí, per donar-li bons consells i un bitllet de deu duros. I és clar, per donar-li els duros els treu de la caixa, i els lladres saben on és i

DE COL.LABORACIO

Al meu amic E. Bosch

—Escolta, Pepet: ¿Per quin motiu el mot «hora» s'escriu amb h?

—Perquè del contrari fóra una falta d'ortografia.

prenen vistes de l'habitació... Estic segur que la meitat dels pillets de Barcelona se saben de cor el plànol d'aquest despatx.

—En això ha comès una greu imprudència. Potser li servirà de lliçó. En fi, farem el què podrem, però temo que a hores d'ara el collar ja sigui desfet...

Quan els policies foren fora i els convidats també i el secretari se n'hagué anat a dormir, Abraham Bossador es tragué el famós collar de la butxaca i l'amagà sota una rajola, tot murmurant:

—Esplèndid. Tothom s'ho ha cregut. Ara demà a vendre'l per una part i a cobrar l'assegurament contra el robatori per l'altra. Ves per quins set sous guanyo dos milions i m'estalvio el regal de la noia!

DE COL.LABORACIO

El mestre:—A veure, senyor Camallarg: analitzi'm la paraula «sabata».

L'al·ludit:—Nom comú... gen... gènere femení...

El mestre:—¿I número?

Camallarg:—Segons el peu que la calci.

nia el seu despatx particular. El lladre els seguia per força, més encuriosit que espantat.

—Seieu—digué Abraham, amb veu reposada—i escolteu-me. No us entrego a la policia, perquè vull provar si us reformeu, i això ho faig en memòria del què em va passar a mi quan era jovenet. La meua mare estava malalta, i jo, per poder-li comprar medicines, vaig prendre dos duros al calaix del meu amo. L'amo ho va descobrir i en lloc de fer-me agafar, em va dir que no hi tornés més, i em va donar deu duros per la meua mare. Després vaig treballar de ferm, i ara sóc ric, però ¿què hauria estat si aquell home m'hagués fet anar a la presó? Per això no us faig agafar. I espereu-vos, que us he de donar una cosa.

Abraham s'aixecà i dirigint-se a un recó de la saleta enretirà un quadro que tapava la porta d'una caixa forta; l'obrí i en tragué un bitllet de deu duros.

DE COL.LABORACIO

DESPRES DEL NAUFRAGI

El salvatge (disposant-se a menjar una placa de gramofon, creient-se que són galetes):

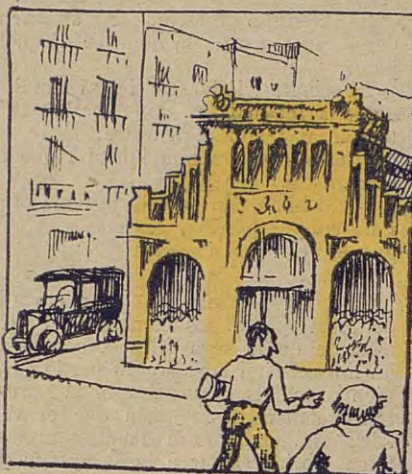
—Caram! Que són dures aquestes galetes... Es veu que les han deixat coure massa.

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

*Malgrat passar molts afanys,
no és possible prendre bany.*

—Noi, jo tinc molta calor,
cal prendre una decisió.

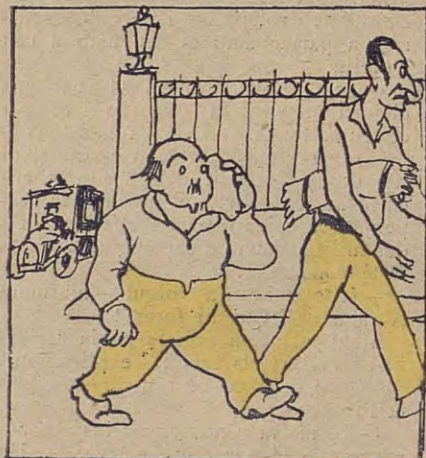
—Farem un petit viatge
fins a una bonica platja.

A la Costa de Ponent
hi va un públic... imponent!

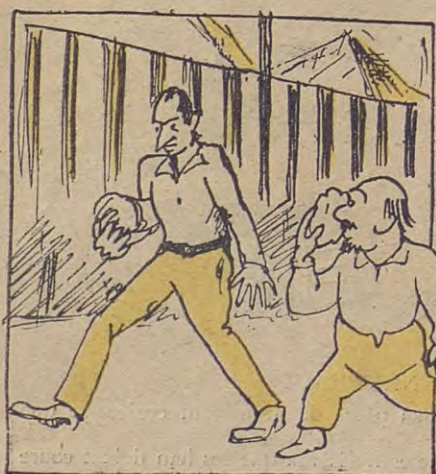
Per anar a Badalona
cal fer cua massa estona.

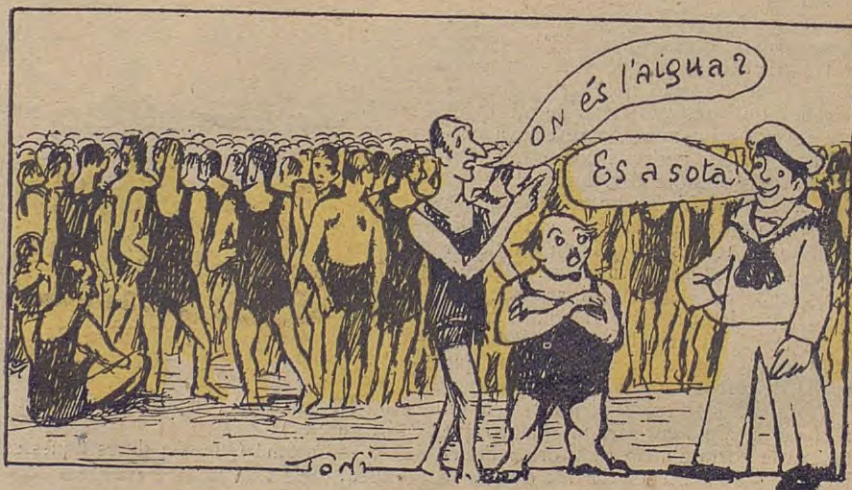
El carril del litoral
duu una gentada brutal.

—Haurem d'anar, mala estrella!
a banyar-nos a Marvella.

A peu, perquè tot va ple,
arriben a l'Esteller.

Però cerquen endebades
poder veure les onades.

I al fi s'han de resignar
a no poder-se banyar.